

FILMAAJA

FILMI- JA VIDEOKUVAUKSEN ERIKOISLEHTI 3/2013

FILMAAJA

FILMI- JA VIDEOKUVAUKSEN ERIKOISLEHTI 3/2013

**Unicamitali
sivu 8**

**Keuruun elokuvaaja-
seura 50 v, sivu 13-14**

SISÄLLYSLUETTELO

Pääkirjoitus	3
Nuorten ongelmat ja sukupolvien kohtaaminen	4 - 5
Alppikylä järjesti Unican pikatilauksella	6 - 7
Unicamitali	8
Tulkin haastattelu	9
Viides vuodenaika	10-12
Keuruun elokuvaajaseura 50 v	13 -14
Koulutustilaisuus Kouvolassa	15
Kutsu SM 2014	15
Yhteystiedot	16

FILMAAJA

FILMI- JA VIDEOKUVAUKSEN ERIKOISLEHTI 3/2013

JULKAISIJA:

Filmi- ja Videokuvaajien Liitto ry
Film- och Videoamatörförbundet ry (FVL)

TOIMITUS:

Pentti Kemppinen
Keijo Skippari

FILMI- JA VIDEOKUUAAJIEN LIITTO RY
FILM OCH VIDEOAMATÖRFÖRBUNDET

KANNEN KUVA:

Hilkka Kemppinen

TAITTO:

Lahden Videokuvaajat ry
Keijo Skippari

Hyvät harraste- elokuvaajat!

Alppien välisessä laaksossa Itävallassa sijaitseva Fieberbrunnin kylä näytti järjestelytaitonsa, kun joutui yllättäen järjestämään tämän vuoden Unica-festivaalin viiden kuukauden varoitusaajalla Etelä-Korean luovuttua siitä. Tällainen tapahtuma tarvitsee aktiivista otetta ja ulkopuolisia tukijoita ja sponsoreja. Pienellä paikkakunnalla voi olla joskus jopa etua tästä.

Unica -järjestöön kuuluu tällä hetkellä noin 30 maata. Uutena jäsenenä Norja hyväksyttiin mukaan. Ensi vuonna Unica järjestetään Slovakiassa ja seuraavana vuonna Pietarissa.

Festivaalin yhteydessä pidetyssä kokouksessa oli havaittavissa jännitteitä eri jäsenmaiden välillä. Ammattilaisen ja amatöörin rajanveto tuntuu joskus olevan vaikea. Tänä vuonna oli ensimmäistä kertaa ns. nuorten (30 v. asti) ammattilaisten luokka, jotka arvosteltiin yhdessä elokuvakoulujen kanssa. Toinen vaikeampi asia oli ehdotus venäjän kielen ottamisesta jopa Unica-kieleksi. Festivaalissa esitettiin 134 elokuvaa. Elokuvien tekninen taso parantuneiden kameroiden ym. välineiden ansiosta oli kautta linjan hyvää. Sisällössä ja elokuvakerronnassa oli tietysti eroja. Parhaat elokuvat erottuivat joukosta. Saksasta, Ranskasta, Espanjasta ja Argentiinasta löytyy vuodesta toiseen hyviä elokuvatekijöitä. Joskus hyvin menestynyt Etelä-Korea oli tänä vuonna pettymys.

Asiantunteva tuomaristo esiintyi tänä vuonna edukseen. Ehkä tähän vaikutti samankaltainen kulttuuri. Tuomaristo tuli Saksasta, Itävallasta, Ranskasta, Tsekistä, Belgiasta ja Virosta. Erityisesti tuomaristosta jäi mieleen Viron Greta Varts, joka kielitaitoisena ja musiikkia harrastavana kriitikkona tunsikin hyvin elokuvan rakennetta.

Festivaaliin osallistui kolme suomalaista elokuvaa, joista vain Markku Hietapakan elokuva ”Kuollut mies” sai kunniadiplomin. Minuuttisarjassa suomalaiset elokuvat eivät päässeet jatkoon alkukarsinnasta. Uutta tänä vuonna oli se, että kilpailuun osallistui yksi 3D-elokuva.

Tänä vuonna ainakin kaksi jäsenyhdistystämme viettää juhlavuotta. Helsingin Filmi- ja Videokuvaajat täyttää 60 vuotta ja Keuruun Elokuvaajaseura 40 vuotta. Yhdistykset juhlivat merkkipäivää omalla perinteisellä tavallaan loppuvuoden aikana. Onnittelut Lohjan Filmi- ja Videokuvaajien puheenjohtajalle Kaarlo Lindrothille, jolle tänä vuonna myönnettiin Unica-mitali.

Pentti Kemppinen

Nuorten ongelmat ja sukupolvien kohtaaminen

Ajankohtaiset, yksilön ihmisarvoa ja erityisesti nuorten ja vanhusten ongelmia pohtivat elokuvat sijoittuivat mitalisijoille Unican kilpailusarjoissa. Niitä tarkasteltiin sekä koskettavan realismin että lämpimän huumorin keinoin.

Yleisessä sarjassa saksalaiset saivat kaksi kultamitalia elokuvis- ta, jotka kumpikin pokkasivat myös erikoispalkinnon. Filmi 'Weisser Kragen' Valkoinen kauluspaita kuvaa humoristi- sesti nuoren miehen jännitystä ja yllätyskäänteitä työnhaku- haastattelua odotellessa. Tämä Jörn Michaelyn ohjaama työ sai myös parhaan nuorten elokuvan palkinnon. Toinen kultamitali-filmi, 'Stillen' (Vauvan rauhoittaminen) oli sitäkin rankempaa katsottavaa ja kuultavaa. Nuoren au-äidin ja vauvan suhde saa traagisen lopun, mutta auttajiakaan ei kuulu eikä näy. Tämä yksinäisen teiniäidin kuvaus sai myös Unesco- palkinnon yleisinhimillisen ongelman vahvasta käsittelystä. Palkintoa noutamassa oli nuori ohjaaja Marcus Siebler ja koko tuotantoryhmä.

Aiheeltaan aivan toista maata oleva yleisen sarjan kultamitalis- ti oli ranskalainen 'Fete comme chez vous' –elokuva ('Tervetu- loa meille'), jossa kultinoloisen nuoren miehen kotibileet karkaavat käsistä. Hupailu palkittiin taitavasta kokonaisuudes- ta, jossa kaikki elementit tukivat tarinaa.

Yleisinhimilliset parisuhdedraamat ja muut elämän käännekoh- dat hyvin dramatisoituina ovat vuodesta toiseen vahvoja aiheita kilpailussa. Yllättävän moni filmi käsitteli prostituution uhreja katsojaa haastavalla tavalla, vahvimmat niistä Argenti- nasta.

Tunisian filmeissä taas kuvattiin hyvin symbolisesti, kätkeyn poliittisesti arabien kevään tapahtumia ja ihmisten elämää. Itä-Euroopan vapautuminen heijastuu edelleen aiheissa, samoin maailmantalouden tämänhetkinen kriisi ja kansanryh- mien liikehdintä. Myös neljä dokumenttia sijoittui mitali- tai kunniakirjasijoille. Niissä palkinnon varmisti tavanomaisesta luonto- tai matkailufilmistä poikkeava idea tai sanoma. Ei-kaupalliset harraste-elokuvaajat elävät ajan hermolla, kuten sanonta kuuluu.

Filmikoulujen nuoret elokuvantekijät

Filmikoulu- ja nuorten ammattilaisten sarjan olemassaolosta keskusteltiin Unican kokouksessa, mutta enemmistön kanta oli, että sarja on tarpeen, jotta nuoret elokuvan tekijät kiinnostu- vat Unicasta. Osasta filmikoululaisia tulee ammattilaisia kaupallisille foorumeille, mutta osa harrastaa elokuvaamista muun työn ohella. Heistä Unica saa jatkuvuutta. Tämän sarjan kultamitalistit tulivat Espanjasta ja Armeniasta. Kumpikin nuori tekijä käsitteli lapsen ja nuoren suhdetta isovanhempaansa! Vanhaa ihmistä ja vanhuutta käsiteltiin sydämeen käyvän kauniisti ja suhdetta lapsenlapsen tämän

Kiinnostavimman maaohjelman palkinnon pokkasivat Saksan edustajat Wolfgang Freier ja Barbara Zimmermann.

kasvua tukevana, mutta myös toisinpäin: vanhus sai voimaa keskustellessaan ja puuhatessaan lapsenlapsensa kanssa. Vanhus ei ollut näissä filmeissä kestävyysvaje eikä kansanta- louden ongelma, kuten suomalaisessa keskustelussa. Suositel- tavaa katsottavaa!

Armenialaisen Aren Vatyanin kultafilmin alkuperäiselle nimelle ei löydy kirjaimistoa, mutta englanniksi se on 'The Clay Man' (Savenvalaja). Josecho de Linaresin 'Mi ojo derecho' käännet- tiin englanniksi 'The Apple of my Eye', suomeksi paras ilmaus olisi ehkä 'Silmäteräni'. Tämä espanjalainen filmi palkittiin myös koko Unica-festivaalin parhaana elokuvana. Mielenkiin- toisimman maaohjelman palkinnon sai tänä vuonna Saksa, jolla oli kaikissa sarjoissa, myös minuutti-cupissa, palkittuja ja keskustelua herättäneitä elokuvia.

Marcus Siebler tuotantotiimensä kanssa nouti sekä kultamitalin että Unesco-palkinnon elokuvasta Stillen (Nursing Baby). Unican 75-v. juhluvuonna jaettiin myös useita erikoispalkintoja.

Suomeen kunniakirjasija

Markku Hietapakan elokuva 'Kuollut mies' palkittiin kunniakirjalla. Elokuvan huumori upposi kansainväliseen yleisöön ja sai sen nauramaan. Jury keskusteli elokuvasta vilkkaasti ja piti elokuvaa kokonaisuutena hyvin tehtynä ja hauskana. –Tarina oli nokkela, vakavat ja humoristiset osiot olivat hyvin balanssissa ja veivät elokuvaa eteenpäin. Myös henkilöohjaus toimi, kommentoivat juryn jäsenet.

Elokuvalliseen ilmeeseen ja kameratyöhön olisi juryn mielestä tarvittu enemmän otetta ja variaatioita. Konkreettinen ehdotus oli, että unijaksot olisi jollakin tavoin pehmenneksillä tai värityksellä erotettu reaalielämän osuuksista. Puoltoäännet kunniakirjasijalle tulivat kaikilta tuomareilta.

Sakari Mäkelän 'Valekuvaajasta' keskusteltiin myös vilkkaasti, ideaa pidettiin hauskana ja editointia hyvänä, mutta henkilöiden karaktäärien tasapainoon ei oltu ihan tyytyväisiä. Kunniakirjaäännet jäivät himpun vajaan.

Myös Hamid Al-Sammarraeen 'Perunan maan' ideaa ja tarinaa pidettiin kiinnostavana ja puhuttelevana.

Vaikka palkintoja ei tänä vuonna enempää tullutkaan, suomalaiset elokuvat kiinnostivat, sillä heti näytösten jälkeen tekijöille välitettiin pyyntö lähettää filmikopiot osallistumaan kolmelle filmifestivaalille, Tallinnaan, Moskovaan ja Etelä-Koreaan!

Kannattaa siis osallistua ja saada elokuvan tekijänä näkyvyyttä maailmalla.

(kuvatekstit)

75.UNICA)
FIEBERBRUNN 2013

Kaunista alppikylämaisemaa

Sakari Mäkelä kuvaamassa "Valekuvaajaa".

Juryn jäsenet pohtivat, painavatko vihreätä jaa- vai punaista ei-nappia loppuäänestyksessä. Yleisö näkee heti taululta, saako filmi kunniakirjan vai peräti metallia.

Festivaalin retkipäivänä tutustuttiin Innsbruckin keisarilliseen linnaan ja olympiamäkeen

Pikkukylä järjesti Unican pikatilauksella

Kuvat ja teksti: Hilikka Kempainen

Tämän vuoden Unica-festivaalin piti olla Etelä-Koreassa, mutta maailmantalouden tuulet veivät sponsorit. Helmikuussa piti löytää uusi paikka Unicalle.

Itävallan yhdistys muisti Fieberbrunnin alppimatkailukylän, jossa on myös aktiivisia filmaajia. Niinpä 4000 asukkaan kylän väki järjesti puolen vuoden varoituksella hienon festivaalin noin 250 vieraalle.

Miesväki hoiti tekniikan, perheenemännät kanttiin kotitekoisine leivoksineen ja koululaiset väline-toimiston jakelun. Kaikki toimi, leppoisasti ja täsmällisesti. Avajais- ja päättäjäisillallisilla nautittiin tasokkaista musiikkiesityksistä.

75.UNICA
FIEBERBRUNN 2013

Festivaalin jury 'korkean tason' kuvassa, vas. Daniel Caracci/Ranska, Wim Aergeerts/Belgia, Wolfgang Allin/Itävalta, Reinhard K. Steininger/Itävalta, Greta Varts/Viro, Ladislav Frantis/Tshekki ja pj. Berhard Lindner/Saksa. Edessä juryn sihteeri Rolf Leuenberger.

Fieberbrunnin nimi (Kuumekaivo) syntyi, kun kuumetautiin sairastunut Tirolin maaruhtinatar Margareta Maultasch v. 1354 joi vettä kaivosta ja parani. Margaretan muistona on vesilähde ja patsas. Parantavaa vettä nautti myös Claudia de Medici.

Kaunista iltapäivää vietettiin vuoripoluilla ja alppimajassa aterioiden

Kaarlo Lindrothille Unican ansiomitali

Unica palkitsi Lohjan Filmi- ja Videokuvaajien puheenjohtajan Kaarlo Lindrothin kultaisella ansiomitalilla. Hän vastaanotti mitalin yhdistyksen kerhoillassa. Palkinto on tunnustus suomalaisen amatöörielokuvan hyväksi tehdystä työstä.

Kaarlo Lindroth on ollut Lohjan Filmi- ja Videokuvaajat yhdistyksen jäsenenä 32 vuotta ja toiminut yhdistyksen puheenjohtajana 27 vuotta. Hän sai kunniapuheenjohtajuuden Lohjan yhdistykseltä vuonna 2011, kun oli ollut 25 vuotta puheenjohtajana.

Kaarlo Lindroth aloitti elokuvausharrastuksen kaitafilmikameralla 1970-luvulla. Sittemmin hän on siirtynyt videokameroiden tekniikan kehittyessä VHS- laadusta parempaan Super-VHS:ään sekä mini-DV:hen ja aina nykyiseen HD-kalustoon. Valokuvausta Kaarlo harrasti aina 50-luvulta lähtien ja sitä hän on hyödyntänyt videokuvausten leikkauksessa niin, että filmiin voi lisätä valokuvia tehokeinona.

Sydäntä lähellä ovat erityisesti Lohjan tapahtumat, joita hän on kuvannut yhteistyössä kaupungin kanssa. Tekeillä on myös DVD-kooste ”Lohjan tapahtumia 50 vuoden ajalta”, minkä pitäisi valmistua yhdistyksen 50-vuotisjuhliin 2016. Kaarlo hakee arkistostaan videomateriaalia vahvalla paikallistuntemuksellaan.

Kaarlo Lindrothin kuvauskohteena ovat olleet Lohjalla vanhan purkaminen, uuden rakentaminen tai erilaiset juhlatapahtumat. Esimerkkejä tapahtumista ovat mm. Lohjan Kesän ilmat, kuntaliitosjuhla, vaalitapahtumia Lohjan torilla, VR:n 150 v. juhlallisuudet Lohjan asemalla, Helsinki-Turku moottoritien avajaiset, Sanna Sténin hopeamitalijuhla ja monia muita. Tilauksesta hän on kuvannut mm. häitä, syntymäpäiväjuhlia jne.

Hän on osallistunut muutamaan otteeseen Filmi- ja Videokuvaajien Liiton SM-filmifestivaaleihin filmeillään ja toimii tällä hetkellä Filmi- ja Videokuvaajien Liiton hallituksessa.

Kaarlo on antanut valtavan panoksen harrastevideokuvauskelle pitkän uransa aikana. Mitali on ansaittu, onnittelut meidän kaikkien puolesta.

Mies, varjo ja kamera.
Kaarlo tallentaa kamerallaan Liiton koulutustilaisuutta 28.9.2013 Kouvolaissa.

Vaihto-oppilasvuosi Suomessa vei tulkin tehtäviin

Teksti ja kuva: Hilkka Kempainen

Unican tuomariarvioinnit ja kaikki informaatio simultaanitulkintaan kolmella kielellä: englanniksi, ranskaksi ja saksaksi. Kolmella Unican festivaalilla ranskasta saksaksi tai saksasta englanniksi tulkannut Delia Vagner yllätti suomalaiset tervehtimällä suomeksi. Selitys oli vaihto-oppilasvuosi Jyväskylässä. Se vuosi innosti myös kieltenopintoihin.

Kolmen virallisen kielen Unica on tulkeille melkoinen treeni- viikko, sillä käännettävää riittää aamusta iltaan yleisinformaatiosta tuomariston filmiarviointeihin asti. Tuomariston arviot ovat usein varsin käsitteellisiä ja sisältävät kommentteja elokuvan rakenteesta, ohjauksesta ja kuvallisesta ilmaisusta sekä viittauksia kulttuurihistoriaan. Ei siis mitään kevyttä rupattelua. Siksi yleisö osaa myös arvostaa tulkkien urakkaa. Mutta miten Saksasta, Saarbrückenistä, mutta ranskankielisestä perheestä kotoisin oleva Delia Vagner (25) osaa puhua myös suomea, vieläpä suomalaisella puherytmillä?

Erilaiset lukiot

-Kävin lukion Ranskassa, missä opiskeltiin englantia, saksaa ja vähän venäjääkin. Lukion kieltenopetuksesta en pitänyt ollenkaan, sillä se oli vain sellaista kokeita varten opiskelua. Ylioppilastutkinnon jälkeen (v. 2005) en keksinyt mitään mielenkiintoista opiskeltavaa. Halusin oppia jotakin aivan erilaista kieltä ja lähteä Japaniin tai Venäjälle. Vanhemmat toppuuttelivat, että Japani on liian kaukana ja Venäjä tuntui silloin vaaralliselta maalta. Suomi oli jotain erilaista, mutta kuitenkin Euroopan unionin jäsen ja rahana euro, joten se olisi helpompi paikka. Niin päädyin Jyväskylään, Delia kertoo.

-Vaihto-oppilasperheeni jäsenet puhuivat suomea ja vain vähän englantia, joten suomea piti oppia pian. Menin Jyväskylässä lukioon IB-linjalle, missä oli neljä muuta vaihto-oppilasta Saksasta, Kanadasta, Australiasta ja Japanista. Minut otettiin hyvin vastaan lukiossa, erityisesti muistan opettajaani Marjatta, joka auttoi paljon. Sain monia ystäviä, suomalaisten kanssa puhuin aluksi englantia, sitten suomea.

Parasta suomalaisessa lukiossa on se, että oppilas saa valita oman lukujärjestyksensä. Ranskan lukioissa ei saa valita mitään itse. Opiskelin englantia, saksaa ja vähän espanjaa sekä historiaa ja kemiaa. Viihdyin lukiossa hyvin ja sain siellä ensimmäiset tosi ystävät. Osallistuin myös vanhojen tansseihin, Delia muistelee.

Lumen valo ja etelän aurinko

Delian tärkein vaikutelma aluksi oli se, että suomalaiset ovat hyvin rauhallisia.

–Pidin siitä ja vasta myöhemmin oivalsin, että olen itsekin perusuonteeltani rauhallinen, Delia toteaa. –Talvi oli hyvin kylmä, mutta kaunis, valo oli aivan erilainen kuin mihin olin Opin, ettei kylmä ole paha. Hiihto, sauna ja avantouintikin tulivat tutuiksi.

Unica-tulkki Delia Vagner

Pidin talvesta niin paljon, että haluaisin käydä Suomessa uudelleen nimenomaan talvella sen hienon valon vuoksi. Lukiovuosi Suomessa sai Delian havaitsemaan, että on muutaakin kiinnostavaa ja tarpeellista kuin kielet ja hän lähti opiskelemaan Saksassa ja Ranskassa Business Management -linjalla liikkeenjohtoa ja logistiikkaa, tuloksena BA-tutkinto (vastaa suomalaista tradenomi-tutkintoa). Siihen kului myös harjoittelujakso Sri Lankassa, joten pohjoisen ja etelän eksotiikka on tullut tutuksi! Yhden työvuoden jälkeen Delia pyrki kääntäjäkouluun, opiskelukielenä englanti, saksa ja ranska. Sieltä hän arvioi valmistuvansa kesällä 2014.

Kieliakrobatiaa Unicassa

Tapasimme Delian tulkkina ensi kerran Luxemburgin Unicassa v. 2011. Hämmästelimme, miten äidinkieleltään ranskalainen puhuu suomea suomalaisella puherytmillä ja ääntää sanat suomalaisittain. Seuraavaksi tapasimme Bulgariassa Rusen Unicassa, missä Delia taas yllätti osaamalla myös bulgariaa vuoden intensiivisen opiskelun jälkeen! Tähän Delia toteaa, että Unican työkielet ja myös bulgaria ovat kaikki indoeurooppalaisen ryhmän kieliä, jolloin oppimalla yhden kielen oppii helposti myös toisen ja kolmannen. Suomi on rakenteeltaan erilainen, mutta kielten opiskeluharrastus auttaa ylittämään myös sen kynnyksen. Suomen kielikeskustelussa kannattaisikin ottaa tästä mallia eikä vähentää opiskeltavia kieliä.

–Unica on hieno tilaisuus harjoittaa sekä työkieliään että aktivoida muita osaamiaan kieliä. Festivaaleilla on kiinnostavia ihmisiä, joiden kanssa on mukava keskustella. Meillä on hieno tulkkitiimi ja kiva henki. Työtä on paljon, mutta se sujuu hyvässä yhteistyössä, Delia kertoo.

Toivottavasti tapasimme ensi vuonna Slovakian Unicassa, ellei nyt Delian tulkikoulutuksen lopputyö estä osallistumista. Suomalaisilla Unica-osallistujilla olisi hyvällä onnella mahdollisuus saada käytäväopastusta myös suomeksi!

Viides vuodenaika -dokumenttielokuva sai ensi-iltansa Kino Iiriksessä

Teksti: Keijo Skippari

Päijät-Hämeen elokuvakeskuksen hallituksen jäsenet Ossi Kalliorinne, Marja Ikaläinen ja Milja Kivinen odottamassa elokuvan alkua

Millaista voi olla eläkeläisen elämä tämän päivän Suomessa? Lahtelainen dokumenttielokuva kurkistaa erilaisten eläkeläisten arkeen ja näyttää, miten monimuotoista se voi olla. Kuten elämäkin. Vanhuus on ajanjakso, jonka nuoruus kieltää, keski-ikäistä se pelottaa. Ja kun se kohdalle osuu, voi se kaikella kirjollaan yllättää meidät. Vähän niinkuin viides vuodenaika.

Lahden Videokuvaajien jäsen Kari Vähävuori oli silmin nähden helpottunut 23.5.2013 Lahtelaisessa elokuvateatteri Kino Iiriksessä esitetyn ”Viides vuodenaika” dokumentin ensi-iltaesityksen päätyttyä. Lahden Kansanopiston elokuva-linjalta viime keväänä valmistunut ja Lahden Videokuvaajien puheenjohtajanakin toiminut Kari Vähävuori ohjasi elokuvan, jonka dramaturgiasta vastasi Jarkko Mikkola.

Lahden kulttuuri- ja liikuntalautakunnan puheenjohtaja Ulla Koskinen-Laine kertoi elokuvan jälkeen yllättyneensä, kuinka ammattitaitoisesti ja viimeistellysti elokuva on tehty. Ulla totesi, että kyllä minä siitä hyvää odotin, mutta että se oli näin hyvä, se oli yllätys. Lähestymistapa, mikä dokumentin tekijöillä oli kuvattaviin, oli jollain tavalla lämmin, arvostava ja koskettava. Monella katsojalla oli tippa silmässä elokuvaesityksen aikana. Uskon, että tästä tulee menestys, totesi Ulla Koskinen-Laine lopuksi.

Päijät-Hämeen Elokuvakeskuksen puheenjohtaja Ulla-Koskinen Laine Kino Iiriksän aulassa elokuvan jälkeen

Koskettavaa katsottavaa

Elokuvan ohjaaja Kari Vähävuori oli myös helpottunut pitkän urakan jälkeen. Kuvaukset aloitettiin viime vuoden syksyllä. Materiaalia kertyi uskomaton määrä ja sen purkaminen tekstiksi Jarkkoa varten oli iso urakka, mutta ainoa tapa löytää kaikkein koskettavimmat otokset, joista sitten yhdessä Jarkon kanssa saimme mielestäni aikaan sujuvan ja kerronnaltaan johdonmukaisen elokuvan aikaiseksi.

Yksi elokuvan hienommista kohtauksista ja myös liikuttavimmista on liikuntakykynsä menettänyt Sirpa, joka kiittää miestänsä omaishoitajana toimimisesta. Ilman miehensä huolenpitoa, Sirpaa odottaisi hoitolaitos, johon hän ei millään haluaisi lähteä. Veikko esiintyykin omaishoitajan ominaisuudessa hienosti ja osaa tuoda esiin tilanteen hyvät ja huonot puolet tahdikkaasti.

Kaikki dokumenttiin osallistuneet henkilöt osasivat suhtautua hienosti ohjelman tekoon. Etukäteen hieman pelkäsinkin kysyä kuolemaan liittyvistä peloista, mutta ne osoittautuivat turhaksi. Henkilöt puhuivat hyvin luontevasti asiasta, joka meille kaikille on jossain vaiheessa edessä. Editointi oli kuitenkin kaikkein raastavin osuus elokuvan teossa. Dokumentista oli useita erilaisia kehitysversioita, joista tänään nähty oli jo sellainen, että se tyydyttää minua. Ainahan jokin asia jää kaivelemaan ja sitä haluaisi muuttaa, mutta jossain on se raja, milloin työ on saatava esityskuntoon, toteaa silminnähden tyytyväinen Kari Vähävuori.

Elokuvan leikannut Kari Vähävuori työskenteli Päijät-Hämeen Elokuvakeskuksen tiloissa, jossa myös toinen elokuvan kuvaajista elokuvaasiantuntija Markus Lehtinen työskentelee. Leikkauspaikan valinnalla oli se hyvä puoli, että useat henkilöt pääsivät näin katsomaan elokuvan valmistamista ja antamaan omia näkemyksiään siitä. Lopullisen muodon kuitenkin päätti itse, kertoo Kari Vähävuori. Alkuvaiheessa käytimme kuvauksissa myös digijärkkäreitä, mutta niiden asettelu vei liiaksi aikaa ja kiinnitti kuvattavien huomion liiaksi kameroihin. Siitä syystä kuvasimme lopun materiaalin

Kari Vähävuori elokuvan ensi-illassa

videokameroilla. Kuvan tekniseen laatuun olen varsin tyytyväinen, vaikka dokumenttielokuviissa se ei ole niin tärkeää, kuin sisältö.

Äänitöihin apua koulutuskeskus Salpaukselta

Elokuvan äänityöt on tehnyt Koulutuskeskus Salpauksen Viestintälinjalta valmistuva Jenna Ojala. Päijät-Hämeen Elokuvakeskuksessa työharjoittelussa viimeistä viikkoa oleva Jenna sai mieluisan tehtävän opintojensa päätteeksi, kun hän sai tehtäväkseen viimeistellä äänityöt elokuvaan.

Äänityöt tehtiin Adobe Audition äänieditointiohjelmalla. Originaaliäänissä oli muutama haastava kohta, jossa Zoom H 4:lla äänitetyt kohtaukset olivat reilusti ylioheutta. Jenna korjasi taitavasti nämä ja muutkin elokuvan äänet. Lopputuloksena on erittäin onnistunut äänikenttä, jossa dialogiäänet kuuluvat selvästi. Minja Kosken säveltämää musiikkia elokuvassa on käytetty säästeliäästi, mutta juuri oikeissa paikoissa. Yksinkertainen pianoteema, jopa vähän alakuloinenkin, sopii loistavasti elokuvan henkeen. Jenna Ojala piti saamastaan tehtävästä, mutta aikoo kuitenkin valmistuttuaan lähteä lukemaan liiketaloutta pääkaupunkiseudulle.

Elokuvan nimi tulee Teemu Hirvilammen vuonna 1991 julkaisemasta runokokoelmasta ”Viides vuodenaika”, kertoi Jarkko Mikkola. Se oli elokuvan työnimenä, mutta koska kukaan ei keksinyt parempaakaan, niin se jäi lopullisesti dokumentin nimeksi. Oma ajatukseni oli, että tekisimme dokumentin, jossa ikäänkuin rikottaisiin se mielikuva, mikä vanhuksista on, että he istuvat vain keinutuolissa ja ovat kauhean kärtyysiä ja katkeria.

Jarkko antaa kiitokset Kari Vähävuoren sitkeydelle kuvauksesta ja lukemattomista tunteista leikkauspöydän ääressä. Ilman Karin valtavaa työpanosta elokuvaa ei olisi saatu esityskuntoon. Kari purki kaikki haastattelut kirjalliseen muotoon, joista minun oli helpompi valita ne kohdat, jotka kävivät draamallisesti ohjelman juoneen, toteaa Jarkko Mikkola ja lisää vielä, että vaikka hän ohjasikin kysymyksiä ohjelmassa esiintyville, niin itse toteutus oli Karin käsialaa.

Jarkko Mikkola luennoimassa Lahden Videokuvaajien jäsenillassa käsikirjoittamisen saloista.

Jenna Ojala leikkaamassa elokuvan ääniä PHEK:n studiolla.

Tilaaja sai laadukkaan dokumentin

Lahden Lähimmäispalvelu ry:n toiminnanjohtaja Arja Etuaho totesi elokuvan jälkeen, että filikset ovat hirveän hyvät. Elokuva on juuri sellainen, mitä me haettiin. Arja Etuaho lähettää myös kiitokset Raha-automaatiyhdistykselle siitä, että se uskoi ideaan ja rahoitti elokuvan tekemistä. Rahallista tukea elokuva sai myös Päijät-Hämeen kulttuurirahastosta, sekä Lahden kulttuurikeskukselta musiikin säveltämiseen. Elokuvan musiikin on säveltänyt Minja Koski.

Lahden Lähimmäispalvelu ry:n toiminnanjohtaja Arja Etuaho kiittää dokumentin tekijöitä ensi-illassa.

Paikalliset elokuvantekijät hyötyvät alueellisista elokuvakeskuksista

Viides vuodenaika on hyvä esimerkki alueellisen elokuvan mahdollisuuksista. Esityspaikka, joka useasti on kiven takana, löytyy Päijät-Hämeen Elokuvakeskuksen Kino liris elokuvateatterista, jonne muutkin paikalliset elokuvan tekijät ovat tervetulleita esittämään omia tuotantojaan. Lahden Videokuvaajien ja PHEK:n välinen yhteistyö ”Viides vuodenaika” elokuvan tuotannossa on osoittautunut erittäin onnistuneeksi. Elokuva on hyvä ja sitä tarjotaan myös televisioon esitettäväksi.

Keuruun Elokuvaajaseura 40 vuotta

Keuruun Elokuvaajaseura juhlisti 40-vuotista taivaltaan kulttuuritalo Kimarassa 13.10.2013. Tilaisuuteen oli saapunut suuri joukko entisiä ja nykyisiä elokuvaajia Keuruun seudulta. Paikalla oli myös elokuvan tukijoita ja näyttelijöitä. Tilaisuudessa esitettiin keuruulaisten tekemä elokuva 'Kirje kuninkaalle'. Elokuva on valmistunut 1978. Super -8 versiona esitetty elokuva kertoo Ruotsi-Suomesta Kustaa III ajalta, jolloin läänin- ja kuntajako oli yhtä polttava kuin nykyisin. Esitelmässä käsiteltiin harraste-elokuvauksen alkuvaiheita. Juhlaesitelmän oli koonnut puheenjohtaja Kyösti Tolppanen. Esitelmässä käsiteltiin harraste-elokuvauksen alkuvaiheita. Liiton tervehdysten toi puheenjohtaja Pentti Kempainen. Lopuksi nautittiin juhlahahvit. Kyösti Tolppanen käsitteli esitelmässään harraste-elokuvauksen alkuvaiheita ja sitten Keuruun yhdistyksen perustamista ja lopuksi keuruulaisten saavutuksia ja tulevaisuuden näkymiä. Seuraavassa on otteita tästä esitelmästä.

Elokuvaus harrasteena

Harraste-elokuvaus alkoi Suomessa jo 1920 -luvulla. Ranskasta saattoi ostaa 9,5 mm filmiä käyttävän kameras ja esityskoneen ja Suomeenkin niitä jo silloin tuotiin. Samoihin aikoihin Amerikassa kehitettiin uusi 16 mm filmistandardi, joka on edelleenkin käytössä. Näitä 9,5 mm ja 16 mm filmejä käytettiin rinnakkain. Myöhemmin tulivat pienet kamerat, jotka kuvasivat 16 mm filmiin kaksi kuvaraitaa rinnakkain. Kehityksen jälkeen nauha halkaistiin ja liitettiin osat peräkkäin. Näin syntyi ns. "tupla-kahdeksanmillinen" valmis esitysruulla, jonka kesto oli n. 3,5 min.

Vasta v. 1965 markkinoille tuli super-8 filmi ja sille omat kameransa ja projektorinsa. Kodak oli nyt lanseerannut oman super-8 kasettityyppinsä markkinoille niin voimallisesti, että Fujin sinänsä kätevämpi patentti jäi taka-alalle vain Fujin filmin käyttöön. Super-8 sai vielä myöhemmin mykkäfilmin rinnalle äänikasettiversionsa ja nämä säilyttivätkin sitten valta-asemansa aina videoiden tulon saakka. 'Varakkaimmat' kuvasivat kuitenkin 16 mm kameroilla. Niillä sai aikaan selvästi parempaa kuvaa ja jatkokäyttöön tuo formaatti sopi super-8 paremmin. Sotavuosina ja pitkään sen jälkeenkin harrastajilla oli esteenä filmin saannin vaikeus. V. 1955 jälkeen alkoi 8 mm ja 16 mm elokuvia taas hiljalleen valmistua.

Kansainvälinen UNICA-järjestö oli toiminnassa jo 1930-luvun alusta asti, mutta Suomesta Unicaan osallistui filmi ensi kertaa vasta vuonna 1955. Silloin ei vielä menestystä tullut. Pohjoismaiden kesken oli yhteisiä tapahtumia järjestetty jo v. 1951 alkaen. Vuosien varrella moni harrastaja on päätenyt elokuva-alan ammattilaiseksi.

Keuruun Elokuvaajaseuran historiasta

Kun Keuruulle alettiin puuhata omaa yhdistystä, oli Suomen Kaitakuvaajain Liiton toiminnassa mukana jo 28 jäsen-yhdistystä. Enimmillään jäsenyhdistyksiä oli 44 kpl vuonna

Puheenjohtaja Kyösti Tolppanen ja varapuheenjohtaja Petri Heinonen puolisoineen vastaanottamassa juhlayleisöä

1984. Näissä oli henkilöjäseniä yhteensä noin 1700. Keuruun yhdistyksen perustava kokous oli 1973.

Aloitteen tekijä ja koollekutsuja oli postivirkamies Heikki Heinonen. Kaitaelokuvaajien Liittoa edusti Mirjam Kalima Helsingistä. Hänen miehensä rovasti Heikki Kalima oli silloin liiton voimahahmo ja puheenjohtaja. Väkeä oli kutsuttu paikalle lehti-ilmoituksella ja kirjeilläkin. Paikalla oli reilu parikymmentä alan harrastajaa. Aluksi vannoutunut kaitafilmaaja Juho Kukko lausui väen tervetulleeksi ja selosti filmauksen harrastajien yhteistoimintaa kerhoissa ja valtakunnallisestikin. Rouva Kalima innosti väkeä esittämällä muutamia filmejä ja kertomalla liiton tarjoamista palveluista.

Innokkaita kaitakuvaajia suunnittelemassa kuvausten alkua

Jäsenilloissa tutustuttiin erilaisiin kameroihin, kuten nykyäänkin on tapana

Sitten päätettiin perustaa yhdistys nimeltä Keuruun Kaitakuvaajat ry. Tästä kaikki alkoi. Jäseniä ensimmäisenä vuonna oli 21. Jäsenet toivat omia filmejään kerhoiltojen ohjelmaksi ja keskustelun virittäjäksi ja toiminta oli vilkasta, elettiin harrastajien kulta-aikaa, eikä televisio ollut vielä päässyt pilaamaan omien elokuvien mielekkyyttä ja suosiota.

Tässä vaiheessa kaikki filmit kuvattiin mykkäkameroilla. Myös yhdistysten välinen yhteistyö lähti hyvin käyntiin. Suuri innostus harrastukseen välittyi vanhoista Kaitafilmi-lehdistäkin. Filmaus ei tuolloin ollut mitään poikasten puuhastelua, vaan asialla olivat ihmiset kaikilta elämän aloilta akateemisista ja insinööreistä poronpurijaan, kuten rovaniemeläinen Aarno Selander tuon asian ronskisti ilmaisi.

Keuruun yhdistys ei ole koskaan päässyt kasvamaan kovin suureksi, koska monet jäsenet ovat joutuneet lähtemään työn perässä toisille paikkakunnille. Samasta syystä nuoria jäseniä on ollut vain lyhyitä aikoja kerrallaan. Seuran hallinto ei ole suuria yllätyksiä tarjonnut. Heikki Heinonen toimi puheenjohtajana kolme vuotta. Sitten vetovastuu siirtyi Kyösti Tolppaselle ja hän on ollut tehtävässä jo 37 vuotta. Puheenjohtajan osuus yhdistyksen toiminnassa on ollut hyvin keskeinen etenkin kuvaajan ja ohjaajan rooleissa.

Lähes kaikki seuran suuren arkiston kuvamateriaali on hänen kuvaamiaan ja hänelle ovat myös päätyneet kaikki seuran kiertopalkinnot. Ansioistaan harraste-elokuvauksen hyväksi Filmi- ja Videokuvaajien Liitto myönsi Tolppaselle vuonna 2012 kultaisen Unica-mitalin. Vaikka toiminnassa on välillä ollut hiljaisia aikoja, on Keuruun yhdistys kuitenkin vuodesta toiseen ollut toiminnassa ja pitänyt vuosikokouksensa. Moni muu yhdistys on sen sijaan lakkautettu.

Saavutuksia

Kaitafilmi-kausi tuotti yhdistyksen piiristä monta hyvää elokuvaa. Mainittakoon vaikka filmit "Pussillinen vanhoja keinoja", "Aidakset ja vitsakset", "Kirje Kuninkaalle", "Metsän salaisuus", "Tuohi elää", "Puusta Pitkään" ja "Pekka Suhonen Suomes-ta". Videokalustolla on tehty myös kaksi suurta näytelmäelokuvaa: Talkooteatterin kanssa yhdessä tuotettu "Talvihäät" (v. 2002) ja seuran omana tuotantona valmistunut "Kadonnut Sävel" (v. 2007). Viimeksi mainitussa oli jo sata esiintyjää ja lienee suurimpia töitä, mitä valtakunnassa on talkoovoimin tehty.

Mitaleitakin on elokuvista saatu: SM-pronssi v. 1978, SM-hopea v.1982 ja pronssi-plaketti kansainvälisillä Filmifestivaaleilla Oslolla v. 2002.

VHS-kausi tuhosi filmin

Kun videot alkoivat yleistyä 1980-luvulla, nousi kaitafilmi hinta pilviin ja saatavuuskin vaikeutui, koska liikkeet eivät enää pitäneet niitä varastossaan. Näin kaitafilmi-kuvaus hiipui kokonaan pois. Videosta ei sitten kuitenkaan tullut pitkään aikaan korvaavaa järjestelmää filmille, koska monet vanhat harrastajat lopettivat kuvaamisen kokonaan ja kerhojen toiminta alkoi samaa tahtia vähetä harrastajien vähyden takia. Yli puolet vanhoista yhdistyksistä joutui näin lopettamaan toimintansa. Myös koko ajan lisääntyvä median kuvatulva vaikutti harrastajien töiden arvostukseen alentavasti. Vaikka videon kotikuvaajia olikin, jätettiin halpaan kuvanauhaan perustuvat tuntien mittaiset otokset enimmäkseen jälkikäsittelemättä, eikä niistä näin ollen tullut esityskelpoisia filmejä.

Tavoitteellinen elokuvaharrastus olikin monia vuosia aika harvan joukon toiminnan varassa. Koko ajan sitä kuitenkin on ollut, eikä tuo toimiva joukko ole tarvinnut hävetä tuotoksiaan maailmalla.

Kun videokameroiden kuvanlaatu sitten parani jopa lähelle ammattilaisten tasoa, alkoi tavoitteellinen elokuvan teko taas olla mielekästä ja sai mukaan uusia nuoria kykyjä taitojaan koettamaan. Myös tietokoneiden käyttö filmien leikkaamisessa ja sen tuomat monet mahdollisuudet saa nuoret kiinnostumaan asiasta ja vastaavasti pudottaneet vanhat pois.

Videoajan tulo sai yhdistyksissä aikaan nimien muutosten aallon, kun yhdistykset muuttivat julkiasuaan ajan henkeen sopivaksi. Niinpä liiton nimeksi tuli Filmi- ja Videokuvaajien Liitto ja Keuruun yhdistys sai uudeksi nimekseen Keuruun Elokuvajaseura ry. Keuruun Elokuvajaseuran kerhoillat hupenivat myös filmien loppumisen myötä. Ei ollut enää mitään esitettävää eikä ohjelmaa.

Näkyvä toiminta ei kuitenkaan loppunut kokonaan, sillä paikkakunnan moninaisten tapahtumien tallentaminen videokalustolla kerhon omaan arkistoon toi uuden mielekkään ja tärkeän tehtävän. Näin esim. perinteisiä käsityötaitoja osaavien ihmisten työtä on saatu tallennetuksi. Tallenteet ovat pääasiassa VHS-nauhoilla. Arkistomateriaalista on saatu ja saadaan edelleen koostettua monenlaisia dokumenttikokonaisuuksia jotka samalla siirretään DVD-muotoon.

Elokuva voi taas hyvin digiaikana

Keuruu on elokuvantekoon hyvä paikkakunta, sillä apua näille talkootyönä toteutetuille hankkeille on ollut hyvin saatavilla ja osaavia näyttelijöitä meillä on runsaasti monissa teatteriryhmissämme. Taitavia musiikin osaajia on joka lähtöön ja auliisti he ovat aina pyydettyinä meille ja kameralle esiintyneet. Myös kuvauspaikkojen tarpeeseen ystävälliset ihmiset ovat avanneet kotinsa, antaen näin meille mahdollisuuden toimia kulloinkin tarvittavissa aidoissa lavasteissa.

Nämä kaikki erinomaisen myönteiset seikat ovat vaikuttaneet siihen, että suuretkin projektit on pystytty yhdessä näin ilman rahoitusta toteuttamaan ja samalla monen ihmisen taito ja osaaminen on tullut tallennetuksi tulevien sukupolvien iloksi. Sillä... tiedättehän:...hän joka on päässyt elokuvaan, elätkin ikuisesti.

Filmi- ja Videokuvaajien Liiton koulutustilaisuus Kouvolassa

Erittäin runsaslukuinen yleisö oli kokoontunut Kuusankoskisaliin lauantaina 28.9.2013 saamaan lisäoppia videonteossa käytettävistä ohjelmista ja kalustosta. Päivä alkoi Hamid Al Sammarraeen pitämällä After -Effects ohjelman esittelyllä. Ohjelmalla voi tehdä hyvin-kin monipuolisia efektejä ja liittää niitä osaksi ohjelmaa. Ennen lounasta Heikki Jokiniemi esitteli käyttämäänsä luontokuvauslaitteistoja, sekä näytti esimerkein kameralla kuvattuja ohjelmia. Vaikuttavan kaunistaa jälkeä kameralla saikin osaavissa käsissä. Lounaan jälkeen osallistujilla oli mahdollisuus seurata Janne Nykäsen pitämää Adobe -Premiere ohjelman koulutusta, sekä Aatos Suomilammin Pinnacle-ohjelman käyttöä ja vielä Keijo Skipparin pitämää Vegas-ohjelman käyttömahdollisuuksia ohjelmien teossa. Päivä oli antoisa ja hyvää jatkoa aiemmille käsikirjoituspainotteisille opetustilaisuuksille.

Hamid al Sammarraee yläkuvassa ja Heikki Jokiniemi alakuvassa

Koulutus kiinnostaa

FILMI- JA VIDEOKUVAAJIEN SM-FILMI-FESTIVAALIT 12.4.2014 LOHJALLA

Vuoden 2014 harrastajaoskarit jaetaan Lohjalla Elokuvateatteri Kin Vaakunassa, Koulukatu 4, 08100 Lohja. Paikka on aivan Lohjan keskustassa. Järjestelyt on ensi vuonna jaettu Kirkkonummen videoharrastajien ja Lohjan filmi- ja videokuvaajien kesken siten, että kirkkonummelaiset huolehtivat elokuvien arvostelusta ja lohjalaiset esittävät kilpailuelokuvat festivaalissa. Filmit on syytä tehdä valmiiksi maaliskuun puoliväliin mennessä, jotta ne ehtivät tuomariston arvioitaviksi noin kolme viikkoa ennen kilpailua.

Tarkemmat ohjeet ilmestyvät myöhemmin liiton kotisivuille.

JÄSENYHDISTYSTEN YHTEYSTIEDOT

Helsingin Filmi- ja Videokuvaajat ry

Pj. Paavo Tammi, puh: 041-510 1522

sähköposti: paavo.tammi@tkk.fi

jäsenasiat Pentti Kemppinen, puh: 040-5554951

sähköposti: pentti.kemppinen@kolumbus.fi

WEB-sivut: www.fvl.fi/jasenyhdistykset/helsinki

Kokoukset kerran kuussa Kameraseuran tiloissa Lastenkodinkuja 1, Helsinki

Hyvinkään seudun elokuvaajat ry

Pj. Tero Makkonen, puh: 040-566 3969

sähköposti: tero.makkonen@hyvinkaa.fi

Kokoonnumme vähintään kerran kuukaudessa. Kokoonnumme paikkoina

Villa Arttu tai Maaseutuopisto. Tarkemmat ajat ja info kotisivuilta

www.elokuvaajat.net Liittyminen nettisivuilla tai suoraan pj:lle

Imatra

Vuoksen Videokerho ry

Pj Risto Luukkonen, puh 0400-5590005

sähköposti: risto.luukkonen@ovako.com

Sihteeri Eija Purho, puh. 050-3866967 sähköposti: eija.purho@pp.inet.fi

Kerhoillat Sarakuja 3:n kerhohuoneessa joka parillisten viikkojen torstaina klo 18. Aiheet edeltävänä sunnuntaina Uutisvuoksen seuralpallalla

Joensuun Elokuvaajat ry

Pj. Arto Mäkisalo, puh: 040-771 7629

Sihteeri on Aulis Mäkisalo, puh. 040-568 9969

Uudet jäsenet ovat tervetulleita.

Keuruun Elokuvaajaseura ry

Yhdyshenkilö, pj. Kyösti Tolppanen, Kolhontie 297, 42700 Keuruu
puh: 040-842 5621.

Kirkkonummen Videoharrastajat ry

Pj. Ulla-Maija Lilja, puh: 050-571 7099

Videopaja, Munkinmäentie 19, 02400 Kirkkonummi

sähköposti: videoharrastajat@gmail.com

www.videoharrastajat.fi

Kotkan Elokuvaajat ry

Yhdyshenkilö Toivo Pitkä, Koulukatu 6 A 5, 48100 Kotka,
puh. 050-303 4189., sähköposti: toivo.pitka@elisanet.fi

Pj. Seppo Palviainen Valkamakatu 15 A 1, 48200 Kotka
puh: 0500-153 505

Yhdistys kokoontuu kunkin kuukauden toisena tiistaina Hannu Suholan tiloissa, Kymenlaaksonkatu 10, 48100 Kotka alkaen klo 18.00

Kouvola Elokuvaajat ry

Pj. Matti Kuusela, Kauppatori 6 A 17, 45700 Kuusankoski, Kouvola,
puh. 050 0908902, sähköposti: matti.kuusela@kymp.net

Siht. Into Nummilla, Nikulantie 81, 47540 Lyöttälä

puh: 0400 156064 Yhdistyksen kerhoillat ovat kuukauden 1. ja 3.

keskiviikko klo 18:00. Kerhotilat ovat Kouvola talossa. Tilaisuudet ovat vapaamuotoisia, jossa keskustellaan kuvaustapahtumista sekä suunnitellaan uusia kuvauksia. Kerhotiloissa jäsenet voivat editoida kuvamateriaalia ja valmistaa DVD -elokuvia

Lahden Videokuvaajat ry

Pj:n sij. Keijo Skippari, Aittapolku 1 A 10 15170 Lahti, puh: 040-5541394

sähköposti: keijo.skippari@dnainternet.net

Kotisivut: www.fvl.fi/jasenyhdistykset/lahti

Jäseniltoja vähintään kerran kuukaudessa Kino lirixen Tammisalissa klo 18-21. Kerhoilloissa annetaan koulutusta Sony Vegas editointi-ohjelman käytöstä, videokameroiden ominaisuuksista, monikamera-tekniikasta, käsikirjoittamisesta jne.

Opetusta voi saada myös yksityisesti. Jäsenillä on mahdollisuus olla mukana kuvaajina, äänittäjinä tai ohjaajina yhdistyksen yhteisissä projekteissa. Lisätietoja kerhoilloista kotisivuilta

Lappeenrannan Filmi- ja Videokuvaajat ry

Pj Vesa Suuronen, sähköposti: vsuuronen@gmail.com

Sihteeri Marko Takala, sahkoposti.takala@pp.inet.fi

puh: 050 589 6750, Torikatu 2, 53100 Lappeenranta

Kerhoillat ovat maanantaisin klo 18-20 Lappeenrannan kaupunginkirjaston satuhuoneessa. Kerhoilloissa harjoitellaan käytännössä elokuvan ja videon teon eri osa-alueita.

Kerran kuukaudessa on joko kerhon edustaja tai ulkopuolinen esitelmöijä luennoi elokuvan ja videon tekoon liittyvistä aiheista.

Tilaisuus on kaikille avoin

Lohjan Filmi- ja Videokuvaajat ry

Pj. Kaarlo Lindroth, sähköposti: kaarlo.lindroth@dnainternet.net

puh: 0500-480 009

sihteeri Jari Lindroth, sähköposti: sihteeri@lohjanvideo.net

Kerhoilta parittomien viikkojen tiistai-iltaisin

<http://www.lohjanvideo.net>

Mikkelin Harraste-elokuvaajat ry

Sihteeri ja taloudenhoitaja Jukka Hyryläinen, 050-3521583

jukkahyrry@gmail.com

Kotisivut: www.rivakka.net/karinuol

Yhdistys pitää kerran kuussa kokouksia Mikkelin lyseolla

Myllykosken Filmi- ja Videokuvaajat ry

Pj. Tapani Keppo, Kynttilänkuja 11, 46800 Myllykoski

puh: 040-553 2215, sähköposti: tapani.keppo@outlook.com

Rauman Elokuvaajat ry

Pj. Tarmo Hotanen, Vanhankirkonkatu 21 C, 26100 Rauma

sähköposti: tarmo.hotanen@luukku.com

Turun Elokuvaajat ry

Pj. Pertti Kansa, 050-5058101, sähköposti: pertti.kansa@kolumbus.fi,

Siht. Anneli Nygren, 050-595 5381. Kerhoillat 4 kertaa vuodessa kuukauden 3:s keskiviikko. Förituvalla Sairashuoneenkatu 1. Katsomme elokuvia ja keskustelemme niistä. Meillä on käytössä kehittyneet menetelmät kaitafilmiä ja videoiden siirtoon DVD:lle ja CD:lle

Ääneseudun Videokuvaajat ry

Pj.Toni Kalliomäki, puh: 040-704 8385

sähköposti: toni.kalliomaki@videokuvaajat.com

kotisivut: www.videokuvaajat.com